

Sygn. Akt XVII AmE 319/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej z (...) w K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z (...) w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 kwietnia 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z (...) w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 319/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 30 kwietnia 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167, ze zm.), w związku z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 831) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. 755, ze zm.), a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, z siedzibą w K., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1) przedsiębiorca: (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa, z siedzibą w K., nie wywiązał się z określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (zwanej dalej „Ustawą”), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 Ustawy,

2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy: (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, z siedzibą w K., karę pieniężną w kwocie 26.288,46 zł (słownie: dwadzieścia sześć tysięcy dwieście osiemdziesiąt osiem złotych czterdzieści sześć groszy) to jest w wysokości (...) przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2016 r.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa z (...) w K. wniósł odwołanie. Zaskarżając decyzję w całości wniósł o uchylene zaskarżonej decyzji w całości.

W uzasadnieniu odwołania wskazał na podstawowy cel działalności powoda jakim jest eksploatacja zasobów mieszkalnych należących do spółdzielni. Posiadanie własnych kotłowni jest zaszczytą historyczną z lat 60- tych i 70 – tych. Powód wskazał, że całkowite przychody z działalności ciepłowniczej spółdzielni w 2016 roku wyniosły(...)zł, w tym z działalności koncesjonowanej(...)zł, z tego jak wiadomo (...)zł stanowi sprzedaż ciepła na rzecz odbiorców końcowych. W związku z powyższym powód zwrócił się o przyjęcie jako podstawy naliczenia kary przychodu z działalności koncesjonowanej spółdzielni za 2016 rok, gdyż pozostałe przychody stanowią opłaty czynszowe mieszkańców spółdzielni. Nie podważając prewencyjnej roli kary, w ocenie powoda nałożona kara jest bardzo dotkliwa dla powoda nie będącego przedsiębiorstwem ciepłowniczym.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Wskazał ponadto, iż wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej. Pozwany wskazał również, że uiszczenie przez powoda w dniu 30 listopada 2016 roku kwoty 34.289,30 zł tytułem opłaty zastępczej, jest bezskuteczne, z uwagi na upływ terminu materialnego. Pozwany wskazał również na okoliczność, że pismem z dnia 30 kwietnia 2018 roku powód został poinformowany, że kwota uiszczona przez niego na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej może zostać zwrócona lub przekięgowana na poczet realizacji obowiązków za lata kolejne.

Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2020 roku pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 27 września 2016 r. przedsiębiorca: (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa z (...) w K. (zwany dalej (...)) przekazał informacje dotyczące sprzedaży energii elektrycznej, ciepła i gazu ziemnego w roku 2013. Z informacji tych wynika, iż Przedsiębiorca dokonał sprzedaży ciepła na rzecz odbiorców końcowych w ilości 56.524,000 GJ i osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości(...). (k. 32, 33, 34 akt adm.)

W terminie do dnia 31 marca 2014 r. Przedsiębiorca nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości 22,860 toe, ani też nie uiszczył opłaty zastępczej w wysokości 22.859,53 zł. (okoliczność bezsporna)

Prezes URE pismem z dnia 15 marca 2017 r., Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzezwregania w roku 2013, określonego w art. 12 ust. 1 Ustawy, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy, lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ustawy. (k. 43-45 akt adm.)

Przedsiębiorca pismem z dnia 3 kwietnia 2017 r. wyjaśnił, iż podstawowym przedmiotem działalności (...) Spółdzielni Mieszkaniowej jest eksploatacja należących do niej zasobów mieszkaniowych. W ramach swojej działalności Przedsiębiorca posiada zakład ciepłowniczy, którego celem jest zapewnienie ogrzewania własnych zasobów. Dodatkowo Przedsiębiorca wyjaśnił, iż jest również dostawcą ciepła do odbiorców zewnętrznych i sprzedaż

ciepła do tych odbiorców odbywa się na podstawie zatwierdzonych przez Prezesa URE taryf. Przedsiębiorca wskazał, iż uiszczył opłatę zastępczą w wysokości 34 289,30 zł w dniu 30 listopada 2016 r. Przedsiębiorca dodał również, iż realizuje szereg działań służących poprawie efektywności energetycznej w swoich zasobach. W związku z powyższym wniósł o umorzenie postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. (k.46-58 akt adm.)

Przedsiębiorca osiągnął w 2016 przychód netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów w wysokości (...) zł. (k. 67-72 akt adm.)

Pismem z dnia 7 lutego 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień. Ponadto Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie jego sytuacji finansowej, w tym oświadczenia o wysokości osiągniętego w 2017 r. przychodu. (k. 58 akt adm.)

Przedsiębiorca odebrał powyższe zawiadomienie w dniu 15 lutego 2018 r. Dnia 22 lutego 2018 r. skorzystał z przysługującego mu prawa do zapoznania się z całością materiału dowodowego, nie przesłał jednak dokumentów finansowych za rok 2017 wskazując, iż nie może przesłać bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok 2017, gdyż są one obecnie badane przez biegłego. Dnia 3 kwietnia 2018 r. Przedsiębiorca przekazał natomiast rachunek zysków i strat za rok 2016. (k. 58a, 59-60, 64, 67-72 akt adm.)

W dniu 30 kwietnia 2018 roku Prezes URE wydał decyzję numer (...). (k. 73-76 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z art 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (tj. przed dniem 1 października 2016 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tego względu zasadnie pozwany wydając zaskarżoną decyzję działał w oparciu o przepisy dotychczasowe, czyli przepis ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej.

Zgodnie z informacją przedstawioną w toku postępowania administracyjnego, powód w roku 2013 dokonał sprzedaży ciepła na rzecz odbiorców końcowych w ilości 56.524,000 GJ i osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości (...) zł. Tym samym, nie ulega wątpliwości, iż jest podmiotem o którym mowa, w treści art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Z treści powołanego przepisu wynika bowiem, iż obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej wykonuje w szczególności przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP. Skoro zatem powód dokonał w 2013 roku sprzedaży ciepła na rzecz odbiorców końcowych, spoczywał na powodzie obowiązek o którym mowa w treści art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Powód jako podmiot, który dokonał sprzedaży o której mowa art. 12 ust. 2 pkt 1 zobowiązany był do uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Zgodnie z treścią art. 35 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy, Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w art. 12 ust. 2 Ustawy, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok

nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy. Jak już wyżej wskazano, powód wypełnił dyspozycję powyższego artykułu, gdyż będąc podmiotem o którym mowa art. 12 ust.2 pkt 1 nie dopełnił obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej za 2013 rok w terminie o którym mowa w treści art. 12 ust. 6 cytowanej ustawy. Powód do dnia 31 marca 2014 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej oraz nie uiszczył na rachunek (...) opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa, tj. w kwocie 22.859,53 zł. Kwota 34.289,30 zł została wpłacona przez powoda w dniu 30 listopada 2016 r., a więc po terminie określonym w art. 12 ust. 6 ustawy. Wskazać przy tym należy, iż zasadna była argumentacja strony pozwanej podniesiona w uzasadnieniu decyzji, jak również odpowiedzi na odwołanie w przedmiocie bezskuteczności dokonania wpłaty kwoty 34.289,30 zł w dniu 30 listopada 2016 roku tytułem opłaty zastępczej za 2013 rok. Istotnie bowiem, ustawa nie przewiduje możliwości przywrócenia terminu do wniesienia opłaty zastępczej.

Niezasadny był wniosek powoda o wymierzenie kary pieniężnej w niższej wysokości. W myśl art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej, przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 35, należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Pozwany w sposób prawidłowy ustalił wysokość kary pieniężnej w na kwotę 26.288,46 zł, to jest w wysokości (...) przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2016 r. Pozwany oceniając stopień naruszenia przepisów wziął pod uwagę cel regulacji zawartych w ustawie o efektywności energetycznej, w tym art. 12 tej ustawy. Celem tego przepisu było stworzenie ram prawnych dla działań na rzecz poprawy efektywności energetycznej gospodarki, m.in. przez wprowadzenie mechanizmu wsparcia tych działań, co w konsekwencji wpłynie na ograniczenie szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko. Wskazany wyżej przepis stanowi bowiem zachętę do inwestycji mających na celu zwiększenia efektywności energetycznej, w szczególności oszczędności energii. Zasadnie też, mając to na względzie pozwany ocenił stopień naruszenia jako znaczny, gdyż zaniechanie powoda wpływa negatywnie na realizację wskazanych wyżej celów przewidzianych ustawą. Istotnie bowiem w interesie społecznym leży zapewnienie, aby przedsiębiorstwa energetyczne, realizowały ustawowe obowiązki, gdyż to z kolei, warunkuje prawidłową realizację celów ustawy. Przy wymiarze kary w sposób prawidłowy oceniono również okoliczności naruszenia przepisów ustawy. Zasadnie pozwany wskazał na fakt, że w informacji Prezesa URE nr (...) w sprawie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 12 ustawy o efektywności energetycznej - za rok 2013, opublikowanej dnia 26 lutego 2014 r., oraz kolejnej tj. Informacji w sprawie zasad obowiązku pozyskania i umorzenia świadectw efektywności energetycznej opłaty zastępczej za rok 2013, opublikowanej dnia 20 marca 2014 r. Prezes URE wskazywał nie tylko termin realizacji obowiązku za 2013 rok, tj. termin 31 marca 2014 roku, ale również wskazywał zakres przedmiotowy i podmiotowy. Odpowiedzialność administracyjna z tytułu niewykonania przedmiotowego obowiązku ma charakter obiektywny, niezależny od winy. Podkreślenia dalej wymaga okoliczność, iż pozwany dokonał ustalenia kary w wysokości 26.288,46 zł, uzależniając wprost jej wysokość od wysokości należnej opłaty zastępczej, a następnie nieznacznie (o 15%, tj. o kwotę 3.428,93 zł) podwyższając jej wysokość, adekwatnie do zakresu naruszenia, ale również uwzględniając postawę powoda, który dokonał powyższej wpłaty w dniu 30 listopada 2016 roku, w odróżnieniu od podmiotów, które nie uiszczyły wymaganej kwoty. Niezasadnie zarzucił powód pozwanemu nieprawidłowe ustalenie podstawy wymiaru kary, wskazując, na zasadność przyjęcia za podstawę jej wymiaru wysokość przychodów powoda z działalności koncesjonowanej oraz uzyskanej z tego kwoty z tytułu sprzedaży ciepła na rzecz odbiorców końcowych. Wskazać tu należy, iż Prezes URE działał w oparciu o przepis art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy, z którego wynika, że Prezes URE zobowiązany był przyjąć za podstawę wymiaru przychód osiągnięty w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary i wymierzyć karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% tego przychodu. Ustawodawca nie dokonał rozróżnienia źródeł tego przychodu, a w konsekwencji, pozwany również tego uczynić nie mógł. Dodać tu należy, że zasadnie postąpił pozwany uwzględniając przychód powoda z 2016 roku, gdyż przychód powoda za 2017 rok nie został przedstawiony z przyczyn leżących po stronie powoda, wskazanych w jego piśmie z dnia 3 kwietnia 2018 roku (k. 64 akt adm.). Zasadnie zatem Prezes URE oparł się na dokumentach w zakresie osiągniętego przychodu za 2016 rok. W ocenie Sądu przyjąć należało, iż nałożona na powoda kara w wysokości wskazanej w treści decyzji spełni swoją

rolę zarówno w stosunku do powoda, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska